

48. szám.
November 25. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE

Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Gyün a muszka? No bizony! Had csak enyi
A zegisz? Etül vot muszaj olyan nagyon meg-
ijednyi? Ne tesik filnyi, mig engem teczik látnyi.

Nekem mar vot eczer alkalmatosagom ezen
tisztelt barátunkal (nos amis les ennemis) köze-
lebrül megismerkednyi. Teczik tunyi anno da-
czumal, mikor voltak nalunk szives látogatasra.
Tartottam nekik beneventalo oracziot. Meg-
öleltek engemet is megcsókölták. Azota bal
abrazatom olyan palinkaszagu. Lelkesedisel
magyaroztak, hogy mink vagyunk nekik ides
testvirek, merd ambator semit se nem értetek
finyes szonoklatbul (magyarul szitam nekik
teremtését), de accentusban, rithmusmas, ma-
gyar nyelvnek zenzetesigben (mit igyekeztem
erösen kifejtényi) talaltak vonyasokat, mik ha-
tarozotan muszka-magyar faj testvirisigre mu-
tatnak. Nem tudom, ugy irtetek-e ezt a ethno-
graphiai felfedezist, hogy mink izs vagyunk

muszkek, vagy pedig, hogy ök izs vanak ma-
gyarok. Utobi lesz a helyezs felfogazs; merd
olyan magyarok, mind mink vagyunk, mosd
bizony talan ök izs vanak.

Akor törtinte az, mikor akartak, hogy da-
nolyam nekik magyarul »Boze czarja chrany«.
Hiába montam, hogy hangom pava. Muszaj-
tam dalolnyi.

A mind e fontozstörténeti esemint meg izs
örökítete utokor szamara valami roman írő.
Vagy romanirő, nem tudom bizonyosan.

Tehat in muszka testvireinket jól isme-
rek. Budapest varozs atyasagat izs jól ismerék.
Is ezir tudom, hogy nincs van mitül filnyi.
Muszka horgya magaval pompazs appetitust.
Havazs Ignacz barátom felköti kardot, akiben
le van pingalva olajba s meghija muszka ar-
mandiat fővarosi ismert vendigszeretet által
rendezendő banketre. Ugyizs rigen nem ren-
deztük ilyet, van neki mar töb egy honapnal,

ami elig disznóság. Persze redutba nem szoríthatunk bele egisz Muszkaorszagot, aki ide gyün azir ajánlom e czilra Rakost. Az lesz legalkalmatosabb, mert orszaggyülist izs ot tartotuk.

Megetetünk muszkat, mitül ök lesznek hozank lekenyerezet jo barátok, kenyeres pajtasok. Akor aztan viszünk öket Balatonhoz. Anyi muszka nem gyühet ide, hogy Balatonbul mind-egyiknek ne jutna tiz liter. Ha tiz litert megisza Balatonbul, ez neki elig lesz. Hogy pedig meg-igya, azt ugy eszközölünk, hogy bele vezetünk Balatonba nagyörcezi petroleum forast. Ismerve Nagy Rőcze loyaltiasat, nem fogjak megtagadni ezd a kis szivesiget muszka testvirektül.

Enyi szivesigtül tudom istenem minden muszka id mar ad, Czar Szentpitervarbul uralkodhat medvin, fokán, rozmaron elpusztult birodalmaba.

Hja biz az ugy van! Muszka czar nem gondolta meg, milyen retenedezs fegyver van a mi kezünkbe, ha eczer megharagitanak.

(Csag atul filek, hogy ha petroleum-aldomasra kerüli dolog, azt mongya muszka nekem izs, Havazs Naczinak izs, meg a többineg izs koczincsunk! Akor aztan nem csag muszka lesz, a ki ot mar ad.)

alazatos szolgaja

J. Z.

Audientián Csernajeffernél.

MEGVAN az a maniám, hogy akárhogy is fölkere- sem az elhiresült, nagy férfiakat s szeretek velök beszélgetést füzni. Némelyik, igaz, lehord, meg is taszigál, kidobát; de azért én mégis örvendek hogy — »lehetett szerencsém«. — Ecce — audentiám Csernajeffernél! — Hallom, hogy a »taskendi győző« hadi mozdulataiban ugy concentrálta magát hátra felé, miszerint nyitva lett előtte az út egész Bécsig s Belgrádból majdnem planetaris sebességgel termett e fővárosba s üti fel hadi szállását — ugyan- csakott.

Magamhoz veszem hát itt Pesten irőszereimet s néhány óra multán a nagy had-férfi ajtajánál állok. — Kopogtatok.

— Mindjárt! — kiáltott egy csaknem véres nyers hang. Én hát vártam egy kicsinyég s aztán

minden további kéretés nélkül léptem a szobába. — Megvallom, phantasiám csalatkozott Csernajefferben. Azt hittem, egy egetvevő nagy férfit, egy eposi figurát fogok találni, kinek kaputján minden pitykegomb helyére egy-egy levágott, eleven törökfő van varrva s kinek óralánczán ékesség gyanánt egy elfoglalt török ágyu fityeg. Azonban Csernajeffer épen — toilettett tartott. Mikor beléptem, ép egy kendő volt kezében, melylyel törülközni igyekezett a czári — »m e g m o s d a t á s« következtében.

— Na, mi a baj?! — mordult nekem.

— Instállom, nem állhattam ellen azon gyöt-rő vágynak, hogy mint reporter ...

— Jöjjön máskor — kiáltá.

— Nem lehet, kérem! — felelém finom naiv-sággal s elhelyezkedém a divánon. Aztán cigaret- lire gyujtottam. Csernajeffer haraggal concentrálta magát hátrafelé, s folytatá a toilettet. Egy nagy fésüvel igyekezett hajszálait, melyek Djunisnál a félelemtől mind az égnek állottak fel, lesimitani. Aztán pompás gardero-bejához lépett. Én is oda sompolyodtam.

Ah, ez a pompás pantallon, mely szövete által ugy kitünik a többi közül! nemde Abdul Kerim ur-tól való? — kérdém lágyan.

— Micsoda?! — felelt Csernajeffer.

— Könyörgöm, csak azért bátorzkodtam az említett szerény kérdést tenni, mert nálunk az a hire, hogy Abdul Kerim excellentiádat — »m e g n a d r á g o l t a.«

Mereven nézett reám. A czélzást nem értette. Visszaültem a divánra s Csernajeffer, hogy öltözködés-t végezte, pompás csibukra töltött, mely egy törökfőt ábrázolt.

— Nagy hadfi! ez a törökfő nemde egyike azoknak, melyeket excellentiád győzelmi jelvényül hozott magával a csataterőről?

— Ostoba! kaczagott Csernajeffer. — Hát nem látod, hogy ez csak agyagból van? — s tovább kaczagott az én ostoba nyilatkozatomon. Aztán akart rágyujtani. A gyufa égő kénszikkraít pacscsingatá szemem felé. Ez Oroszország előkelőinél általános divat. Én ijedtemben földre ejtém az iront, melylyel a nagy férfi szavait jegyezgetém, s a mint kezemmel utána a földre nyultam: Csernajeffer barátságos kedélyességgel lépett kezemre nagy patkós, bagaria csizmájával. Meg kell jegyezmem, hogy

Oroszország előkelőbb köreiből ez is egy hagyományos divat.

— Taskendi Győző! — kezdém ismét — mit tart excellentiád a török hadsereg felől?

— Pimasz, és piz-pász az egész!

— Bocsánatot könyörgök, nálunk felé az a hír jár, hogy a török excellentiádat szakadatlan hátraszorította.

— Ostobaság! — vágott közbe ő; az nálam csak hadtani fogás volt.

— Könyörgöm alázattal, magam is azon meggyőződésben vagyok bátor élni, hogy excellentiád egész ottani föllépte és hősi működése egy nagy »fogás« volt — mondám egész behizelgően. Megjegyzésem tetszett neki nagyon, mert egy üveg wutkit hozott elő és két poharat. Először megtölté az egyiket, azután a másikat. Velem nem történt semmi.

— Taskendi győző! — folytattam újra — szabad e oly szerencsés halandónak lennem hogy excellentiád egy eshetőleges török-orosz háború felőli magasztos véleményét kérdjem?

— Igen, — arra nekem tervem van — mondá ünnepélyesen — és az én tervem a győzelem. Ha háború lesz, már pedig lesz, én nyugaton választok posíciót a törökkel szemben. A muzulmán vallásos nép. Nap feljöttkor kelet felé fordul imádkozni. Én e pillanatot fogom felhasználni s a törökserget így hátulról fogom megtámadni és — megsemmisíteni.

— Taskendi győző! mondám én — nálunk az a hír jár, hogy excellentiád azon harctéri mappákat, melyeket a dicsőséges czár holmi németek által készíttetve excellentiád hős táborába megküldött, excellentiád azokat zsebkendőnek nézte s mint ilyeket osztotta ki tisztjei között.

A nagy férfi bámulva nézett reám. Sem azt nem tudta, hogy mi légyen az a harctéri mappa, sem azt, hogy mi a — zsebkendő. Ekkor vettem észre, hogy taskendi győző rokkjának mindkét karja a könyökön alól mily fényes volt.

Most azonban egy nagyot merészelttem. — Taskendi győző! — mondom — egy alázatos könyörgésem van még. Nem láthatnám e azon történelmi nevezetességüvé vált nadrágot, melyet excellentiád Djunisnál viselt és a melybe excellentiád nagy bátorsága — szemtanúk följegyzései szerint, — szaladt?

Ugy tetszett nekem, hogy Csernajeff kezd engem érteni. Kirántá kardját (nem azt, melyet a prágai studentek még nem vettek meg) s azzal felém sújtott, de úgy, hogy saját jobb kezének hüvelykét sérté meg csak egy kissé. Azután revolvért ragadt, azt szoroson mellemre [nyomta s — mégsem talált.

Én ajkaimat összeszorítám, pilláimmal pedig betakarám szememben a mosolyt s a velem született elegans illemmel nyujtván magam — szólok még egyszer:

— Részemről volt . . .

Dr. Confidentius.

Mi az aszfalt?

Két tót atyafi bámulja a Koronaherceg-utczában az aszfaltozás munkálatát. Egyik sem tudja kisütni, mit főzhetnek azokban a katlanokban? Végre az egyik okosabb akarván lenni társánál, így oldá meg a nagy kérdést:

— Ti szomár! vagy tu kasu meraju (Szamár! hisz itt kását mérnek!)

A MOSZKVAI EGYETEMEN.

PROF. GORCS. Sakkinka! aztán annyit mondok, hogy a magyar fiatalsághoz irt okupációban ugyancsak megnyomjátok a „muskva szabadságot!..“

Peczek Demeter levele.

Édes szülő apám, anyám!

HÉJ! mert nehéz ám a katona sorja, mikor távol van ő az édes honi földétől és csak pislogha thaza felé; sokszor elérzékenyül bennem valami s ilyenlélekkel dülök végig a strózsákon, s fáradt testem, alatt reeseg a gavaléta, aszondja ugyan a káplár ur Flinta, hogy hiszen majd vissza kerülünk mi megest az édes hazába, s majd ott Pesten újra a Mollináry baka lesz az első, Ajroldi, Koronéni, Váza mehet majd, a hova nekik tetszik, de higye ám aki akarja, nem állott vón akkor a mai befélben, hogy uj suh-néglit kell verni a bakancsba, hisz ebből látni való, hogy háboru lesz, töröm a zuzáját annak a muszkának. — Édes szüleim köszöntetem mindnyájokat jó egésigel, Isten áldásával, mondják meg az Böskének köszöntetem ötet is, és a bíró urat, jegyző urat, és a rector urat, és az egész falut, s ha talán több levelet nem irnék, ha elesnék a csatában, akkor az legyen az én fejfámra felírva:

*Itt nyugszik Peczek Demeter
Ifjan megásott sirjában
A ki Mollináry baka vót
És mint frajter meghót
A7 véres csatában.*

Ne csodálkoznak keetek, hogy érzeményeim ijen szomorúak, de az idegen föld csak bubánatra facsarja a Mollináry baka szívét, isten megáldja még egyszer mindnyájokat jó egésigel, hát a Bodri kutya meg van-e még, a Böskét is tisztelem, hallom a harangozó Misi elvette a Csutora Pannát, s ezekután bezárom soraimat, mert a fotogén elfogyott az inspektiósi lámpából.

Isten veled is gyöngy harmat!
Kelt a Graniczon, de hogy mikor azt nem tudom, mert elveszett a kalendáriom!
maradtam szerető magzatjuk:

*Peczek Demeter s. k.
k. k. Gefrajter 38. Lin. Inf. Regmt.*

Nem ugy van most...

NEM ugy van már, mint volt régen
Mikor még én baka voltam,
Megálltam a kapu félben
És vacsora termett ottan...
Szoba cziczus és szakácsné
Epedve várt lovagjára
Csibe, pulyka, kácsa s ludczomb
Lett a hü szerelem ára.

Vékony volt a menázi, de
Fűszerezte egy gondolat:
Majd elér az édeni est
Valamelyik kapu alatt,
S mig most sovány ebéd mellett
Lábaimon alig állok,
Feljö az est hajnal csillag
S uriasan vacsorálok.

Hej! de hogy már czibil vagyok!
Letűnt a szép arany korszak
Ninc: vacsora, mikor feljö
A szerelmes esti csillag,
Körül-betűl minden üres,
Busan járok a térségen.
— Kapuk alatt bakák állnak....
Mért nincs ugy most, mint volt régen!?

Da Capo.

I á v i r a t.

(Hiteles.)

Szentpétervár. November 25. A minden oroszok czárja legkegyelmesebben kinevezni méltóztatott December Demeter, Január Janó s Februar Fedor időszaki térparancsnokokat a keleti kérdés megoldása idejére hadosztályparancsnokokká. Az illetők állomásaikat nagy ovatiók között foglalták el.

A BÉKE-GALAMB,

ahogy azt G—ff. szervirozza Mme Europeanak.

KRÓNIKÁS ADOMA.

Hogy lett Balog József uram Judássá?

Nem régen közlötték az »Életképek« Balogh Károly, hirneves festő emlékiratainak azon részét, melyben elbeszéli magyarországi tartózkodását, élményeit.

A legmulatságosabbat azonban kihagyta emlékirataiból, hihetőleg azon nézetben lévén, hogy az ilyen tréfás dolog csakis — az »Üstökösbe« való.

Tehát megörökítjük az »Üstökös«-ben.

Azon időben tehát, midőn Balog uram a főthi templomot festette, kiszemelte magának a falu öregeit, a legtekintélyesebb, bíróságot, eskütséget viselt, fésűs fejű gazdaembereket, felkérte annak módja szerint a jegyző által,

ültnének neki, mert ő leveszi és megcsinálja az új templomban apostoloknak.

Meg is tette, kartonokat vett a falu véneiről, kik nem tudtak hova lenni örömben a megörökítés nagy tisztessége fölött.

Alig várta a falu nagyja, apraja, hogy le-szedjék az állásokat, hadd láthassák, hogy ugyan miféle apostol kerül ki Hynka Lőrök, Balog, Rác stb. gazduramékból, a kik ugyan nagy tisztességnek örvendtek a községben, de azt, hogy apostolokká avancirozzanak még sem hitte volna senki, még ítéletnapján sem.

Legjobban furta azonban a kíváncsiság Balogh János uram oldalát, ki hijába zaklatta azt a piktort, hogy legalább mondaná meg neki, miféle apostolnak teszi meg?

Végre megtudta, midőn az állások leszedtven a falu összes népét templomba tóditotta a kíváncsiság.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

Emeld föl bámaidnak zászlaját,
S utánad mennek a hon jobbjai!

(Vörösmartytól Don Pedrő. „Az uri hölgyhöz.”)

Ő is odament egy apostolnak dukáló tekintélyes positurában, és nem tudta megérteni, hogy ugyan mit vigyorog a templom bejáratánál reá a falu összes népe.

Csakhamar megértette, ott látván maga a saját leghivebb minémiségében, az apostolok sorában, megtéve — tudósna k.

Az ilyen, amolyan talián piktor, szerencséjére már akkor tovább állott Főthrről, különben még tán be is találta volna váltani fenyegetéseit Balog uram, ki szidja is azóta folyton, mert rajta ragadt lemoshatatlanul a Tudós neve a népnek ajkain.

PAPIRSZELETEK.

— A hideg szobában egy fővárosi elemi tanító elmélkedvén a melegnek a föld fölületén tapasztalt felosztása fölött azon meggyőződésre jutott, hogy

nem is a földnek évi pályafutásán elhajlása a naptól adja azt a különbséget a nyár és tél légmérséklete között, mert ugy okoskodik: hogy sok melegségi anyag létezik megkötve a föld felületén egyes testekben, mint p. a fában szénben, városházán, stb. hanem ezen különböző légmérsékletet a mi éghajlatunk alatt egyedül a fővárosi tanács azon határozata okozza, melyszerint elvették tőlök a téli tűzifát.

— Gyapjút vett a túri »Kakas zsidó«, de a vétel roszul ütött ki. Azon törte a fejét, hogyan lehetne az átvételnél a parasztot behuzni? El is találta. A mérésnél a mázsát a gerendára akasztotta, s azzal, fenyegette az eladót, hogy ha a gerendát, mely a mázsát felülről nyomta, le nem fűrészelteti s meg nem mérik: bepöröli a kapitányságnál. A szegény ember megijedve a pertől s hogy a ház gerendáját le ne keljen fűrészelni: 50 frtra kiegyezett . . . .

A lengyel-zsidó-magyar-osztrák légió.

— Nyílt levél az »Üstökös« szerkesztőségéhez. —

Tekintetes szerkesztő ur!

Motto: „Les armes sont fait pour les juifs, —
et non les juifs pour les armes!

Joseph II.

A BÉCSI napi lapokban azon kósza s valótlan hirt olvastam — miszerint: »a lemergi cs. kir. közös hadsereg ruha és fegyverraktáraiból — annak daczára, hogy azok hetenként tizszer inspiciáltak — egy, az »Officers Ehre«-ről egészen megfeledkezett főhadnagy, úgy vagy 80—100 ezer osztrák forintocska árú fegyvert, ruhát stb. galicziai zsidóknak adott volna s el, az illető tiszt ezen kis tévedés miatt »auf Ehre« a hadi törvényszék eleibe lesz állítandó.«

Miután az illető főhadnagy — a kire ezen valótlan hír valószínűleg vonatkozhatik — én volnék, szükségesnek tartom bebizonyítani, hogy a lapok felfogása e dologban egészen téves, mert: »homo hominis lupus est« s a valódi tényállás »Auf Ehre« a következő:

Körülbelöl négy év előtt, egy — galicziai lókupecz és rongyszedő zsidó honfiakból álló, — igen diszes küldöttség jelenvén meg nálam, titokban arra figyelmeztetett: hogy a keleti kérdés mindinkább fenyegető alakot öltvén, ők szent kötelességöknek tartják, az osztrák-magyar monarchia megvédése, s az orosz birodalom megsemmisítése tekintetéből, — a lemergi cs. kir. raktárakban lerakott fegyver és ruhanemű egy részét, drága pénzen megvenni, azt a vitéz osztrák-magyar-galicziai zsidó ifjak között kiosztván, egy »zsidó-osztrák-magyar legiót« — alakítani.

Belátván a mondottak folytán, az elérendő cél nagyszerű hazafiasságát, nem különben pedig »auf Ehre« igen kellemetesen meglepetve a zsidó honfiak által előpénzül markomba nyomott 100 forintos bankjegy által, — s meggondolván hogy »Charité bien ordonné commence par soi-même« — a köldöttségnek mindjárt vagy 20 szekérre való, katona ruhával vegyes Werndl-féle, hátultöltő puskát liferáltam, s a zsidó »legió« katonai szervezésének kidolgozását »auf Ehre« megigérttem.

Ezen »liferálás« aztán így ment vagy négy esztendeig »L'appetit vient en mangeant« — s bátran mondhatom, hogy a már fent nevezett összeg-

ért, a zsidó-osztrák-magyar legiónak vagy 200 ezer darab puskát, kardot, inget, gatyát, nadrágot és Waffenrockot szolgáltatam ki. — Annak oka, hogy a portékát oly olcsón árultam az: hogy nekem »auf Ehre« nem került semmibe, máskülömben pedig tudtam, hogy a krixminiszter a delegációval könnyen megszavaztatja ezen kis hiányt; sajnálandó csak az, hogy a raktárakban Uchátius-féle ágyuk nem voltak, — mert ezeket 50 krajczárjával darabját — igen jól el lehetett volna adni, s belőlök igen szép sábeszkor használandó gyertyatartókat fabrikáltak volna, a zsidó legió hős hadfiai.

Hogy a dolog így hamar napfényre jött nem a mi hibánk, mert mink a siker biztosabb tétele miatt, az egész zsidó legiót titokban kívántuk szervezni, s rendíthetlen célunk volt — jól elkészülvén, — a muszkára ütni, itt az egész muszka és lengyel zsidóságot felfegyverezvén az északi colossust nem csak megdönteni, — hanem azt végkép kiirtani — vagy legalább is körül nyirbálni, s aztán valamelyik Rótschild királysága alatt, a régen várt zsidó monarchiát a muszka birodalom romjain — megalapítani. »Mais, — la chaire est« faible et de Rótschild nous tente!

Természetes mindezeknél fogva miszerint tisztelettel alólírott főhadnagy — hazafias tettéért, nem csak, hogy semmiféle hadi törvényszék elébe állítatni nem fog, — hanem valószínűleg igényt tarthat a kapitányi rangra és decorátiora is. C'est plus agréable, qu' Olmütz. Ellenkező esetben, s ha netalán hazafias tette félre magyaráztatnék, alólírott nem fog késedelmezni a közös hadügyminiszteriumnak lemondását beadni, — s az általa szervezett »zsidó-osztrák-magyar legióban« egy tábornoki állomást elfogadván, hön szeretett hazája ellen Coriolán szerepét végigjátszani! Et après moi le Kriegsgericht!

Tisztelettel maradván

Lemberg, 1876. évi november hó 20-án.

Theobald Hector von Hasenfratz,
kais. kön. Oberlieutenant.

UDVARLÁS.

- Szép hölgy!
- Uram! minő merészség?
- Bocsánat! eddig azt hívéim, hogy csak az igazság sért.

Méltó elérzékenyülés.

Mester. Mit pityorogsz, te Gyurka?

Inas. Már hogy ne si-sirnék, ha elgondolom, hogy ezért a kis huskáért a mi a tányéromon van, egy egész ökröt megölték!

Műfordítások.

(Moore Tamásból)

»Remember thee!«
Ne felejtsd a teát!

»Oh, the Shamrock«
Oh te szégyen kabát!

»The young may — moon«
Te fiatal majom

You remember Ellen.«
Juh, emberek éln.

»Oh, doubt me not!«
»Oh ne dobj reám.«

»Farewell!«
Hátával!

»Where is the slave so locoly«
Véred is, te szláv, oly gyáva!

»Forget not the field«
Ne forgasd a földet.

»How oft has the Benshee cried.«
Hányszor kiáltott már a benső hassa!

»Drink to thea, who long.«
Ott igyál hol hosszan ihatsz.

»Silence is in our festal halls«
A festett halmak az orra is hallgat.

Tomas Moore
zigány Tamás

A béka.

A gyermek az olvasókönyvből olvas az iskolában. Ép ez a szó következik olvasmányában: »b é k a«; de a gyermek itt egyszerre csak megáll.

A tanító készíti: »Olvass tovább!« — de a gyermek feleli:

— Nem merem, félek tőle!

SZENT JÓZSEF LEGENDÁJA.

Mikép állították fel Nápolyban az utedzai lámpákat?

I r t a : D U M A S S Á N D O R .

(Folytatás.)

— Alighogy Mastrilla kimult, két utat látott maga előtt; egyet, mely fölfelé emelkedett, s egyet, mely lefelé vonult. Ha valakit felakasztottak, nem csoda, ha nem tudja, mitevő legyen. Mastrilla azt az utat választotta, mely lefelé vonult. Mastrilla csak szállott szállott, s állott alább egész nap egész éjjel s még egy nap; végre egy ajtóhoz ért. Ez a pokol bejárata volt. Mastrilla kopogtatott az ajtón. Plutó megjelent.

— Honnan jössz? — kérdezte Plutó.

— A földről érkeztem, — válaszolt Mastrilla.

— Mit akarsz?

— Be akarok menni!

— Ki vagy te?

— Én Mastrilla vagyok.

— Itt nincs hely a számodra; egész életedben Szent Józsefhez fohászkodtál; eredj keresd föl szentedet.

— Hát hol van Szent József?

— Ő az égben van.

— És merre mennek föl az égbe?

— Térj vissza azon az uton a merről jöttél, s majd találsz egy ösvényt, mely fölfelé emelkedik. Ha egyszer ez utra eljutottál, csak folyvást jobbra tarts s a végén az éghez érsz.

— Nem lehet odáig eltévedni?

— Nem.

— Köszönöm szépen.

— Nincs mit.

Plutó bezárta az ajtót, Mastrilla pedig az ég felé utnak indult.

Ment mendegélt egész éjjel, egész nap s még egy éjjel, mignem egy ajtóhoz ért. Ez az ég bejárata volt. Mastrilla kopogtatott az ajtón. Szent Péter megjelent.

— Honnan jössz? — kérdezte Szent Péter.

— A pokolból érkeztem, — felelt Mastrilla.

— Mit akarsz?

— Be akarok menni.

— Ki vagy te?

— Én Mastrilla vagyok.

— Micsoda! — kiáltott föl Szent Péter, — te vagy Mastrilla a bandita! Mastrilla a tolvaj! Mastrilla az orgyilkos! És te még az égbe kérezkedel?

— Ejh, ha egyszer nem akarnak a pokol kapuján beereszteni, — viszonzá Mastrilla. — Valahová csak be kell költöznom.

— És miért nem akartak a pokolba beereszteni?

— Mert teljes életemben mindig Szent Józsefhez fohászkodtam.

— Ime, újra egy! — szölt Szent Péter; — hát soha sem lesz már ennek vége! No de annál rosszabb, mondhatom. Már meguntam mindig azt a régi nótát hallgatni. Te nem fogsz ide bejutni.

— Micsoda? Én nem jutok ide be?

— Nem bizony.

— Hát hová menjek akkor?

— Menj az ördögbe!

— Megyek.

— Nos, hát csak fordulj vissza oda.

— De még sem, .. nem, nem .. köszönöm... nagyon messze van az s én szörnyen el vagyok fardva. Már csak mégis itt maradok.

— Micsoda! Te itt akarnál maradni?

— Itt biz én.

— S azt hiszed, bejuthatsz ide beleegyezésem nélkül?

— Remélem.

— És kinek a pártfogása mellett hiszed te ezt?

— A Szent József mellett.

— Ki keres engem? — kiáltott egy hang.

— Én, én! — kiáltott Mastrilla, megismerve Szent Józsefet, ki esetleg ép arra járván, emlegetni hallá a nevét.

— No, bezzeg csak ez hiányzott még! morgott Szent Péter.

— Hát kicsoda ez? — kérdezte Szent József. Mi baja van?

— Semmi! — viszonzá Szent Péter, teljességgel semmi!

— Micsoda? Semmi?! — kiáltott föl Mastrilla;

— és ön ezt semminek tartja? Ön engem a pokolba küld s mégis azt akarja, hogy ne kiabáljak?

— Miért küldi ön ezt az embert a pokolba? — kérdezte Szent-József.

— Mert bandita, viszonzá Szent-Péter.

— De talán megbánta bűneit, halála óráján?

— Vezeklés nélkül mult ki!

— Az nem igaz! — kiáltott föl Mastrilla.

— Melyik szenthez könyörögtél halálad óráján? — kérde Szent-József.

— Hát önhöz, nagy Szent; egyenesen önhöz fohászkodtam és senki máshoz! Szent Péterben csak az irigység dolgozik!

— De hát, ki vagy te? — kérde Szent-József.

— Én Mastrilla vagyok.

— Micsoda?! Te vagy az a Mastrilla, az én jó Mastrillám, ki mindig hozzám imádkoztál?

— Persze hogy én vagyok.

— És te utolsó órádban is hozzám könyörögtél.

— Csak egyedül önhöz.

— És ő még sem akar téged bebocsátani?

— Ha ön véletlenül erre nem vetődik, végem van.

— Kedves Szent Péterem, — szólt Szent József méltóságteljes tekintettel — remélem, hogy ön be fogja bocsátani ezt az embert?

— Azt már nem cselekszem, — válaszolt Szent Péter. Vagy legyenek kapus, vagy ne legyenek. Ha nincsenek velem megelégedve, ám csapjanak el; de én ur akarok lenni a kapunál s azt ereszttem be, a kit tetszik.

— Nos, akkor hát legjobb lesz, — szólt Szent-József, ha az ügyet a jó Istenhez terjesztjük föl. Tőle csak nem fogja ön elvitatni ama jogát, hogy annak nyitthatja föl a paradicsom ajtaját, a kinek ő jónak látja.

— Nem bánom; menjünk tehát a jó Istenhez.

— De bocsássa be hát ezt az embert addig is.

— Hadd várokozzék ő az ajtón kívül!

— Mitevő legyenek, nagy Szent? — kérdezé Mastrilla. — Betörjek-e erővel, avagy engedelmeskedjem?

— Várokozzál, barátom, — szólt Szent József; — s ha te be nem jössz, majd magam jövök érte.

— Jól van; tehát várokozom, — felelt Mastrilla.

Szent Péter bezárta az ajtót, Mastrilla pedig leült a küszöbre.

A két szent elindult, fölkeresni a jó Istent.

— Felség! — Szólt Szent Péter, — ez a Szent József...

— Felség! — vágott közbe Szent József, — ez a Szent Péter...

— Ejh önök szüntelen civakodnak! Hát már örökké nekem kell önök közt a békét helyre állítanom?

— Felség! — szólt Szent József, ez a Szent Péter nem akarja beereszteni az én hiveimet.

— Felség! — mondá Szent Péter, — ez a Szent József az egész világot be akarná bocsátani.

— Én meg azt mondom, hogy ön a legnagyobb önző! — jegyzé meg Szent József.

— Ön meg szörnyen nagyra tartja magát, — felelt Szent-Péter.

— Csitt! szólt az Úr isten. — Lássuk csak, miben áll az ügy?

— Felség! szólt Szent Péter, — én vagyok-e a paradicsom kapusa vagy sem?

— Ön az.

— Jogam van-e kinyitni vagy elzárni az ajtót azok előtt, a kik jelentkeznek?

— Joga van arra; csakhogy igazságosnak kell lennie. Nos, ki az a ki most jelentkezett?

— Egy rabló, tolvaj, orgyilkos.

— Oh! — kiáltott föl a jó Isten.

— A kit fölakasztottak.

— Ej, ej! Hát igaz ez, Szent József?

— Felség! — szólt szent József kissé megzavarodva.

— Igaz-e vagy sem? Feleljen!

— Igaz! — válaszolt Szent József.

— No lám! — kiáltott föl Szent Péter daldallal.

— De ez az ember mindig nagy tisztelettel viseltetett irántam és én nem hagyhatom el barátaimat a szerencsétlenségben.

— Hogy hívják őt? — kérdezte a jó Isten.

— Mastrillának, — válaszolt Szent József némi habozással.

— Várjon csak, várjon csak! — szólt a jó Isten, gondolkozva. — Mastrilla! Mastrilla! Hiszen én ismerem ezt az embert!

— A tolvajt, — szólt Szent Péter.

— A rablót, az orgyilkost?

— Azt, azt.

— A ki a Róma és Nápoly közti uton s Ter-
racine és Gaeta közt tartózkodott.

— Azt, azt, azt.

— Micsoda? És te ily embert akarsz ide be-
erszteni? — kérde a jó Isten Szent Józseftől.

— Miért ne? — viszonzá Szent József. — A
jó tolvajnak jó sorja van itt.

— Ejh, hát te ily hurokat pengetsz? — kérde
a jó Isten, ki ezt a beszédet annál inkább érzékenyen
vette, mert a szentek örökké ily nótát fújtak, vala-
hányszor ellenezve volt egyik-másik pártfogoltjuk-
nak a bebocsátása.

— Ez ember nekem inyemre van, — szólt
Szent József.

— Jó! Majd tegyünk róla! . . Szent Péter!

— Felség?

— Megtiltom önnek, hogy beereszse Mastril-
lát, — szólt a jó Isten. Érti ön?

— Tökéletesen, felség! Legyen nyugodt, ő nem
fog bejutni ide.

— Micsoda? Ő nem fog ide bejutni? — kér-
dezte Szt. József.

— Nem bizony, — viszonzá a jó Isten.

— Ez önnek az utósó szava?

— Ez.

— Ragaszkodik ön ahoz?

— Ragaszkodom.

— Még van idő, hogy visszavonja.

— Már kimondtam a szót.

— Akkor hát, adieu, felség!

— Micsoda! adieu?

— Ugy van! Én távozem.

— Hová?

— Visszatérek Nazarethbe.

— Ön tér vissza Nazarethbe? Ön?

— Bizonyyal. Én nekem semmi kedvem nincs
oly helyen, mondá, ahol így bánnak velem.

— Édesem, — szólt a jó Isten, — már tized-
szer történik, hogy ön engem ilyesmivel fenyeget.

— No jó! Nem fogom azt tizenegyszer
tenni.

(Folytatása köv.)

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Szerelmi delirium.

KILYUKADT a csizmám talpa miattad.
Míg szíved szerelmét nekem nem adtad,
Míg nem voltál az én piczi szeretőm,
Míg árvának teremtett a teremtőm.

Nem leszek én többé árva kedvesem,
Mert hisz te vagy az én boldog életem,
Hű szerelmed többet ér a csizmámmal,
S ej! termeted szebb a csillag-sugárnál.

Fehérvár az én hazám,
Fehérvári a babám,
Magyaros a csutárom — saj!
Magyar ló a paripám.

Sárgavígó, pacsirta,
Az én rózsám kis barna,
Ha karjával átölel — saj!
Búm, bánatom tűnik el.

Ha ajkamra esőket nyom,
Rögtön azt kell gondolnom,
Azért áll csak a világ — saj!
Hogy kinyíljon a virág.

Hogy viruljon szerelem
Fehérvári lány szívbem,
Kedvesem szeress tehát — saj!
Engem, azt az angyalát.

Andris bátsi.

Kivonat egy községi bizonyítványból!

Továbbá alólírottak meggyőződésük szerint nyilvánítják
mikép P. Tóth Sándor családját, fia János pástori bottyával
tartja s táplálja, s ebbeli kötelességét lelkiismeretesen teljesíti is.
Kelt M. Turon 868 Febr. 1.

N. N. h. főbíró.

(*ca M. Turi kapitányi hivatal által kiállított erkölcsi bizo-
nyítvány szerint az Ügyvéd „jó hírnévnek örvendő okleveles
értelmiség.”*)

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Jeremiás. Jól indul, de az még csak az intráda; lássuk
a folytatását, — mely azonban tömör legyen és ne hosszú. —
Patvaronc. Üdvözet. A nedves időjárás a süposkákknak nem
ártott. Az ígértetett elfogadjuk. — **D. C.** Előre hát a halhatatlan-
ság felé! Csak azt tartsa szem előtt; »variatio delectat. — **Légy-
vesztő.** Az adomák kitűnőek, képpel is közöljük egyik-másikat.
Ebből kérünk jövőre is, nem az epigrammákból, melyek nem
egyebek egyenest az illetőkre czimzendő szerelmi vallomásoknál.
— **Pipacs** Egy jó. — **Esztergom. B. J.** Szintén. — **Markos. Jók.**
— **Dr. P.** Szintén. Több kéziratról jövő héten.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.